

TRI PESMI

I.

Stopil si v ris
rokoval si se s čarobnimi števili
in svetloba se je začela
V najtanjši del tvojega glasu
je ostro kolcnilo
Zavaroval si medbrežje
in z utripom si razdelil trojko
(udobrovoljilo te je smešno skakljanje ena in pol)
Ne, da bi utegnil vzljubiti
si imel zasenčena dva pogleda
Stal si pred sedmico
(tisto vmes je omahnilo mimogrede)
Zaspuščal te je sen
a napadel si s šestim čutom
Trčenje je bilo silovito
slišal si jo še reči
da do devetice ne prideš
Potem sta se oba sesula v poštevanko

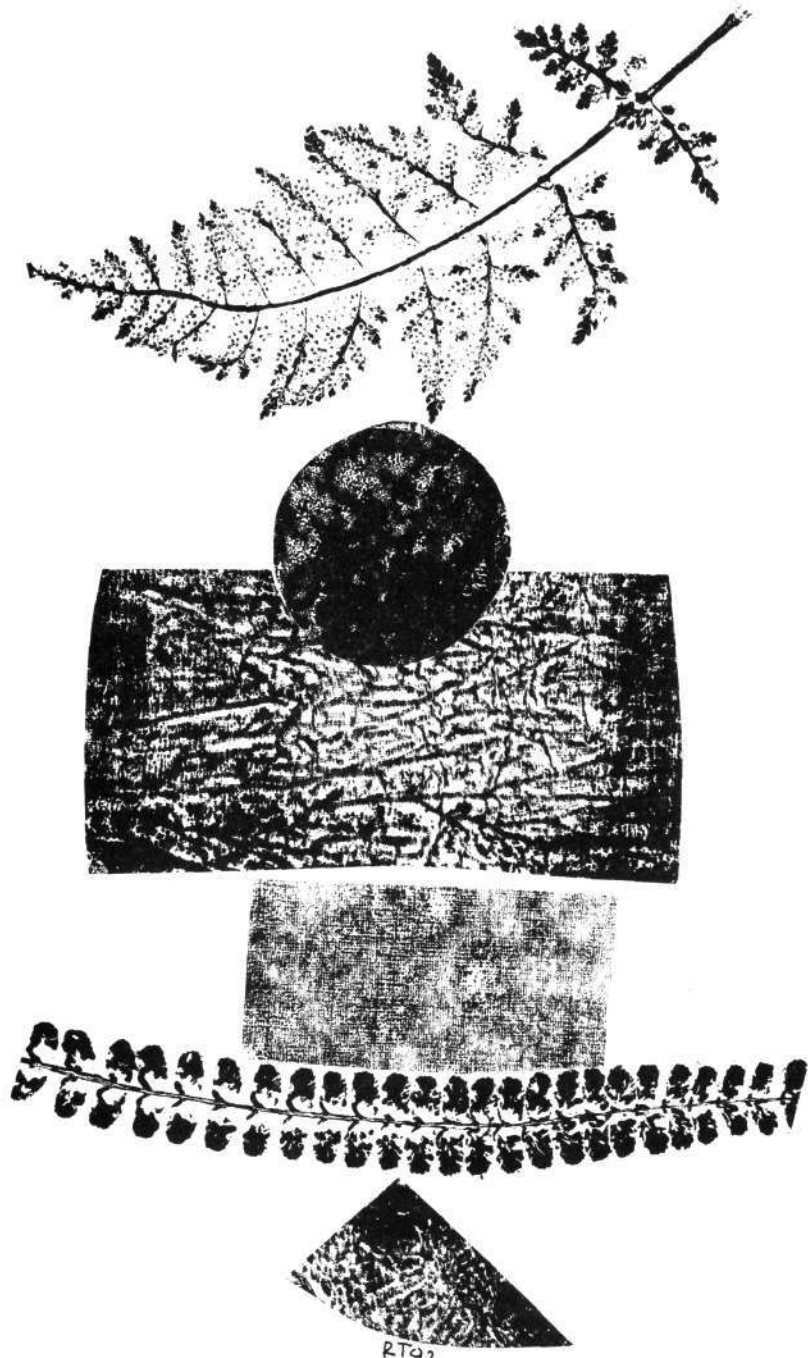
Ris se je spraznil
Svetloba je zaprla okno
Drugič boš boljši -
ne boš šel po vrsti...

II.

Še vedno me napaja
kamnita korenina gore
(ali je ona na mojem dnu
ali sem jaz ob sesajočem vhodu
njenega korena)
Ko se skozi polletnost otrese
hladnega letnega časa
takrat me zaboli strah
da bo ostalo iznakaženo moje čelo
da bodo noči nemirne
da bo svetloba prihajala
iz še neodkrite smeri
Kot da hoče v meni
in jaz v njej
odkriti laž o svoji, svoji večnosti...

III.

Mezeči sok načete korenine
mi je v spomina
odrgnino nakapljal skelenje
Po poti
ki je peljala v jutranjo svetlobo
sem hitel saditi znamenja otroštva
Tudi spanje
z zvedavo razmršenostjo podob
me iz trudnosti ne pelje
Misel komaj kdaj
se pomudi ob možnem miru -
preveč preteklega je vpeto vanjo
In doga z razberljivim časom
me na sod spominja -
je bil to dom
in kdaj minljivost obroče je odbila
Ko dotipam dno
bom pokrov zabil
in mezeči sok
me v ovalni tesni bo dušil...

RT92